

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **M. H.**
zastoupená JUDr. Tomášem Doležalem, advokátem
sídlem nám. Republiky 679/5, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava,

za účasti: **I) Ing. R. K.**
II) L. K.

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2020 č. j. MSK 138537/2020, ve věci
územního rozhodnutí o umístění stavby

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:*Žalobní námitky a stanovisko žalovaného:*

1. Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 17. 2. 2021 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2020 č. j. MSK 138537/2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Opavy č. j. MMOP 94034/2020 ze dne 25. 8. 2020, kterým byl na žádost Ing. R. K. a L. K., zde zúčastněné osoby, povolen záměr nazvaný „*nástavba a stavební úpravy garáže u bytového domu – vznik pobytové místnosti se zázemím v podkrovní, X*“, na pozemku parc. č. X v katastrálním území O. – P.“ (posuzovaná stavba) a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
2. Žalobkyně nejprve namítla nezákonnosti předchozího územního rozhodnutí jako podmiňujícího rozhodnutí pro vydání stavebního povolení, z důvodu, že dosud nebylo Nejvyšším správním soudem rozhodnuto ve věci její kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 25 A 129/2018 – 39 ze dne 30. 7. 2019, v němž byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného, který potvrdil územní rozhodnutí, zamítnuta.
3. Žalobkyně předně namítla zvýšenou hlučnost spojenou s realizací záměru. Tato námitka nebyla vypořádána v územním řízení, neboť se v něm neřešily účinky budoucího užívání stavebního záměru. Odkázala na § 14 vyhlášky č. 268/2009 o technických požadavcích na stavbu.
4. Dále žalobkyně namítla nezákonné vypořádání námitky týkající se změny v užívání objektu. Podle žalobkyně se svým způsobem bude jednat o novostavbu rodinného domu. Při faktické změně účelu užívání stávající stavby by stavební úřad měl zkoumat odlišná kritéria, než jen při nástavbě a stavebních úpravách stávající garáže, a to i ve vztahu k námitkám žalobkyně týkající se hlučnosti či požární bezpečnosti.
5. Dále žalobkyně namítla nezákonné vypořádání námitky týkající se poškozování svislých konstrukcí navazujícího bytového domu dešťovou vodou. Podle žalobkyně je odpověď žalovaného nedostatečná, když vyjádřila nesouhlas s navrženým oplechováním. Stavební úřad měl provést konkrétní výpočet dostatečnosti opatření a neodkazovat na stanovisko projektanta.
6. Dále žalobkyně namítla nezákonnost závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje z 26. 3. 2019 ve znění závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze 17. 4. 2020. Uvedla, že ve výkresové dokumentaci se nachází komín, a proto upozorňuje na nutnost dodržet požadavky § 8 odst. 2 vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb. Závazné stanovisko se omezilo na konstatování povinnosti a neučinilo prověření a posouzení tohoto, zda byla tato povinnost splněna. Dále závazné stanovisko odporuje bodu 3 přílohy č. 3 k vyhlášce č. 23/2008 Sb. Nezákonnost závazného stanoviska ovlivňuje zákonnost napadeného rozhodnutí.

7. Dále žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nevypořádání námitky únikové cesty vedené skrz potenciálně nebezpečný prostor, a to až tuto námitku žalobkyně řádně vznesla dne 7. 8. 2020.
8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
9. První žalobní námitku považuje žalovaný za bezpředmětnou, neboť Nejvyšší správní soud dne 13. 4. 2021 pod č. j. 6 As 175/2019 – 49 kasační stížnost žalobkyně proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě zamítl.
10. Námitka hlučnosti byla již řešena v územním řízení. Žalobkyně nyní nenamítala nic proti jednotlivým elementům, které budou implementovány do stavebního díla, tedy proti vzduchové neprozvučnosti dané konstrukce. Přestože již byla námitka hlučnosti vypořádána v územním řízení, stavební úřad se jí znovu zabýval a odkázal na stanovisko ministerstva zdravotnictví. Stavební úřad se velmi podrobně zabýval ust. § 14 odst. 1 vyhlášky č. 268/2006 Sb. se závěrem, že s ohledem na stavebně technické řešení stávající obytný prostor žalobkyně nebude ovlivněn ani hlukem z vnějšího prostředí, ani z vnitřního prostředí.
11. Námitka žalobkyně týkající se poškození svislých konstrukcí navazujícího bytového domu v důsledku dešťové vody ze střešní konstrukce již byla rovněž řešena v územním řízení. Jak ve výroku územního rozhodnutí, tak v odůvodnění je popsán způsob odvádění dešťových vod ze střešní konstrukce. Oplechování je běžný způsob řešení styku konstrukce nástavby s konstrukcí obvodové stěny.
12. K námitce nezákonnosti závazného stanoviska Ministerstva vnitra, kterým bylo potvrzeno souhlasné závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Moravskoslezského kraje ze dne 3. 5. 2019, žalovaný uvedl, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra bylo pořízeno pro posouzení zákonnosti závazného stanoviska podřízeného správního orgánu z důvodu podaných odvolacích námitek a tyto nebyly shledány důvodnými. Žalobkyně nevznesla v odvolání žádnou námitku týkající se zřízení obřadního a ani dopadu do svých subjektivních práv, proto ani tato námitka není důvodná.
13. K námitce únikové cesty vedené skrz potenciálně nebezpečný prostor žalovaný poukázal na stanovisko Hasičského záchranného sboru. Námitka byla podle něj řádně vypořádána.

Posouzení krajským soudem

14. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobkyni, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

Zjištění ze správního spisu

15. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že zúčastněné osoby dne 6. 5. 2019 požádaly o stavební povolení pro stavební záměr předmětné stavby. Žalobkyně v průběhu stavebního řízení uplatnila písemné námitky (22. 7. 2019). Po obdržení podkladů od dotčených orgánů stavební úřad ukončil stavební řízení rozhodnutím ze dne 22. 10. 2019, kterým záměr povolil. Proti tomuto stavebnímu záměru podala žalobkyně dne 5. 12. 2019 odvolání. V průběhu odvolacího řízení byla přezkoumána závazná stanoviska dotčených orgánů na úseku ochrany zdraví a na úseku požární bezpečnosti, tedy stanovisko Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje z 26. 3. 2019 a závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Moravskoslezského kraje z 3. 5. 2019. Obě závazná stanoviska byla příslušnými nadřízenými orgány potvrzena.
16. Dne 4. 6. 2020 žalovaný napadené prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání z důvodu rozporu mezi obsahem projektové dokumentace a požárně bezpečnostním řešením (konstrukce schodiště). Žalobkyně opětovně dne 7. 8. 2020 uplatnila námitky. Nové projednání věci stavební úřad ukončil dne 25. 8. 2020 rozhodnutím, kterým posuzovaný záměr povolil. Žalobkyně podala dne 1. 10. 2020 odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
17. Stavebnímu řízení předcházelo územní řízení. Magistrát města Opavy dne 12. 4. 2018 rozhodl o umístění předmětné stavby. Toto rozhodnutí žalovaný potvrdil dne 26. 9. 2018 pod č. j. MSK 101549/2018.
18. Soudu je z úřední činnosti známo, že žalobkyně rozhodnutí o odvolání napadla správní žalobou. Tuto krajský soud dne 30. 7. 2019 rozsudkem č. j. 25 A 129/2018 – 39 zamítl. Rozsudek krajského soudu žalobkyně napadla u Nejvyššího správního soudu kasační stížností, který ji dne 13. 4. 2021 rozsudkem č. j. 6 As 175/2009 – 49 zamítl.

K žalobním námitkám

1.

19. Žalobkyně namítla nezákonnost územního rozhodnutí, které v době vydání napadeného rozhodnutí podléhalo soudnímu přezkumu.
20. Jak bylo uvedeno výše, územní rozhodnutí bylo předmětem soudního přezkumu. Krajský soud žalobu proti němu zamítl dne 30. 7. 2019 rozsudkem č. j. 25 A 129/2018 – 39 a kasační stížnost proti němu Nejvyšší správní soud dne 13. 4. 2021 rozsudkem č. j. 6 As 175/2009 – 49 rovněž zamítl. Námitka nezákonnosti územního rozhodnutí důvodná není.

2.

21. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že námitka týkající se zvýšené hlučnosti byla cele vypořádána v územním řízení. Podle žalobkyně je otázka hlučnosti stavebního záměru otázkou týkající se účinku budoucího užívání, když sám žalovaný v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2018 č. j. MSK 101549/2018 uvedl, že otázka neprůzvučnosti stavebních konstrukcí bude předmětem posuzování v průběhu stavebního řízení. Sousedský hluk byl nadto vypuštěn z posuzování Krajské hygienické stanice a Ministerstva zdravotnictví vyjádřené v závazném stanovisku ze dne 3. 3. 2020.
22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že námitka týkající se hlučnosti v souvislosti s projednávanou stavbou byla uplatněna a následně vypořádána v územním

řízení, a jedná se tedy o námitku, k níž se ve stavebním řízení nepřihlíží. Poukázal rovněž na stanovisko Krajské hygienické stanice Opava z 26. 3. 2019 ve spojení se závazným stanoviskem Ministerstva zdravotnictví z 3. 3. 2020.

23. Krajský soud ve správním spise ověřil, že žalobkyně dne 22. 7. 2019 namítala zvýšený hluk v její bytové jednotce v důsledku „charakteristiky a prostorového řešení dané stavby“, a vyjádřila nesouhlas s vyjádřením Krajské hygienické stanice, která se „nezabývala zvýšenou hlučností směrem k bytové jednotce“ ve vlastnictví žalobkyně. V námitkách ze 7. 8. 2020 uvedla, že nebyla zpracována žádná hluková studie, která by odůvodňovala tvrzení uvedené ve stavebním povolení, bez které není objektivně možné posoudit její námitky.
24. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2018, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu z 12. 4. 2018 o umístění stavby, vyplývá závěr žalovaného, že pobytová místnost nebude po uvedení do provozu zdrojem hluku nebo vibrací, které by mohly negativně ovlivnit kvalitu prostředí v bytovém domě, mj. v bytové jednotce žalobkyně. Navrhovaná stavba je situovaná do lokality bydlení a nelze důvodně předpokládat, že by vyžadovala přijetí opatření proti účinkům vnějších zdrojů hluku a vibrací. Žalovaný poukázal na závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Ostrava z 15. 9. 2017, ve kterém dotčený orgán vyjádřil se záměrem souhlas, který nijak nepodmínil. Požadavky na konstrukční řešení staveb budou předmětem posouzení ve stavebním řízení. Námitku nezpracování hlukové studie posoudil žalovaný v tehdejší rozhodnutí jako nedůvodnou.
25. Podle § 114 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“), první věta, *účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě.* Podle odstavce dvě téhož ustanovení, *k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení při pořizování územně plánovací dokumentace, nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.*
26. Judikatura správních soudů citované ustanovení opakovaně vykládala. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 6. 2012 č. j. 9 As 10/2012 – 22, uvedl: „*stavební řízení je v souladu s § 112 odst. 1 a § 114 odst. 2 stavebního zákona ovládáno zásadou koncentrace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2008 č. j. 1 Ao 4/2008 – 110) a ta brání tomu, aby se stěžovatel ve stavebním řízení dodatečně domáhal ochrany svých práv a oprávněných zájmů, jejichž ochrany se mohl a měl domáhat již v rámci řízení územního*“. Žalovaný proto správně poukázal na to, že otázka hlučnosti stavebního záměru byla řešena již v předchozím územním řízení, ve kterém žalobkyně příslušné námitky uplatnila, a tyto byly vypořádány. Opětovnému projednání týchž námitek brání právě zásada koncentrace vyplývající z citovaného ustanovení stavebního zákona.
27. Není důvodná ani námitka žalobkyně, že ve stavebním řízení měla být řešena hlučnost z ohledu neprůzvučnosti stěn. Podle § 14 vyhlášky č. 268/2009 Sb. odst. 3, *požadovaná vzduchová neprůzvučnost obvodových plášťů budov, stěn, příček a stropů mezi místnostmi je dána normovými hodnotami. Požadovaná kročejová neprůzvučnost stropních konstrukcí s podlahami je dána normovými hodnotami.* Žalobkyně žádné námitky v tomto

směru nevznesla, tedy nenamítala, že by byly jakékoliv normové hodnoty projektovou dokumentací překročeny, nevznesla ani žádnou námitku ve vztahu z užití materiálů ovlivňující neprůzvučnost stěn. Žalobkyně pouze obecně namítala, že provedením stavby bude zvýšena hlučnost v její bytové jednotce, což bylo řešeno v územním řízení. Ve stavebním řízení koncentrace brání vznesení námitek, které nesměřují vůči projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů (viz cit. § 114 odst. 1 stavebního zákona a cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 10/2012 – 22). Žalobkyně žádnou konkrétní námitku vůči projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, která by mohla být projednána ve stavebním řízení, nevznesla, když její námitky byly koncipovány zcela obecně. Otázka hlučnosti ve vztahu k umístění stavby přitom vypořádána byla v předchozím územní řízení. Žalobní námitka nevypořádání otázky hlučnosti proto důvodná není.

3.

28. Podle žalobkyně se bude jednat o novostavbu rodinného domu, k čemuž žalovaný ani stavební úřad nepřihlédli a spokojili se pouze s tím, jak jsou jednotlivé místnosti a jejich účel označeny v projektové dokumentaci. Je přitom podle žalobkyně zřejmé, že při faktické změně v účelu užívání stávající stavby by stavební úřad měl zkoumat odlišná kritéria, než jen při nástavbě a stavebních úpravách stávající stavby garáže, a to i ve vztahu k námitkám žalobkyně týkající se hlučnosti a požární bezpečnosti, což je zásah do veřejných subjektivních práv žalobkyně.

29. Jak vyplývá z § 65 odst. 1 s. ř. s., aktivní procesní legitimace k žalobě je podmíněna tvrzením o zkrácení práv žalobce buď přímo anebo v důsledku porušení jeho práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se základy mění nebo závazně určují jeho práva a povinnosti. Je-li takové tvrzení pravdivé, pak to vede k úspěchu žalobce ve sporu. Tvrzení zkrácení práv či zásahu do práv však nemůže být toliko v obecné rovině, ale musí být uvedeno, jakým konkrétním způsobem byla její práva zasažena tvrzeným pochybením žalovaného zasažena. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dne 24. 8. 2010 v rozsudku č. j. 4 As 3/2008 – 78 zdůraznil povinnost žalobce uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem konkrétně je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované; odkázal přitom na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 – 58 (viz bod 28 tohoto rozsudku); dále doplnil, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane (viz bod 32 citovaného rozsudku). Žalobkyně požadavku na konkretizaci žalobního bodu dostala toliko dílem, kdy zásah do svých práv tvrdila pouze v obecné rovině, konečně i skutkový děj vymezila velmi obecně. Z tohoto pohledu je žalobní námitka na samé hranici přípustnosti, protože kromě obecné konstatace zásahu do veřejných subjektivních práv nic konkrétního neuvedla. Důvodnost žalobní námítky krajský soud neshledal, když neshledal žádný zásah do jejích veřejných subjektivních práv vlivem posouzení stavby jako nikoliv rodinného domu.

30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně poukázal na to, stavba rodinného domu musí splňovat požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů, což v daném případě nesplňuje. Z tohoto hlediska se žalovaný námitkou zabýval a uzavřel, že ke změně

účelu užívání na rodinný dům nedošlo. Žalobkyně v žalobě žádné konkrétní námitky proti tomuto závěru nevznesla a žalobní námitka tak rovněž není důvodná.

4.

31. Žalobkyně namítala nezákonnost vypořádání námitky poškozování svislých konstrukcí dešťovou vodou. Žalobkyně tvrdí, že odpověď žalovaného na její námitku je nedostatečná, neboť vyjádřila nesouhlas s navrženým oplechováním. Stavební úřad měl provést konkrétní výpočet, zda oplechování bude dostatečné a neodkazovat na projektovou dokumentaci. Žalobkyně uvedla, že vznesla konkrétní námitky proti obsahu projektové dokumentace, které nelze vypořádat prostým odkazem na projektovou dokumentaci a odpovědnost projektanta; odkázala přitom na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice z 31. 1. 2019 č. j. 52 A 3/2018 – 76 nebo rozsudek Krajského soudu v Ostravě z 26. 11. 2015 č. j. 22 A 64/2013 – 269.
32. Žalobkyně k odvodu dešťové vody uplatnila námitky dne 7. 8. 2020 tak, že střešní konstrukce může zadržovat vodu v místě styku se svislou nosnou konstrukcí, což může vést k plísním; nesouhlasila ani s „klasickým oplechováním“, což povede k zatékání.
33. Stavení úřad v prvostupňovém rozhodnutí odkázal na projektovou dokumentaci, podle které je styk střešní konstrukce nástavby navržen běžným způsobem. Uvedl, že je odpovědností projektanta navrhnout řešení funkční a proveditelné, stavební úřad pouze ověřuje soulad s právními předpisy, který v posuzované věci dodržen byl.
34. Žalovaný v napadeném rozhodnutí při vypořádání námitky odkázal na projektovou dokumentaci, podle které střešní dešťové vody budou odváděny střešními žlaby do stávajících dešťových svodů napojených na stávající kanalizaci. Úprava střechy v místě dotyku se zdívkou sousedního bytového domu je řešena oplechováním. Řešení je podle žalovaného běžným způsobem úpravy střešní krytiny odpovídající obecným požadavkům na výstavbu ve vazbě na normové požadavky.
35. Krajský soud se k přezkumu projektové dokumentace vyjádřil v žalobkynině citovaném rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 22 A 64/2013 – 269, který v části týkající se námitek vůči projektové dokumentaci nebyl revidován jinak kasačním rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2017 č. j. 8 As 17/2016 – 154. Na str. 39 při vypořádání námitky 4c krajský soud k obdobné námitce uvedl „v obecné rovině“, že „rozsah přezkumu projektové dokumentace stavebním úřadem je dán ust. § 111 odst. 1 stavebního zákona, z něhož nelze dovodit povinnost stavebního úřadu zkoumat správnost projektové dokumentace. Za tu ve smyslu ust. § 159 odst. 1 stavebního zákona odpovídá projektant. Stavební úřad je však povinen řádně vypořádat námitky vznesené proti projektové dokumentaci. S konkrétní námitkou se tedy nemůže vypořádat prostým odkazem na projektovou dokumentaci a odpovědnost projektanta, ale vlastní úvahou“. Shodným způsobem se k rozsahu vypořádání námitek proti projektové dokumentaci vyjádřil Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, v rozsudku ze dne 31. 1. 2019, č. j. 52 A 3/2018-76, zejm. bod 9. Krajský soud nemá žádný důvod se od tohoto právního závěru odchýlit ani v nyní projednávané věci.

36. Žalobkyně ani v námitkách a konečně ani v žalobě svou námitku nijak nekonkretizovala, neboť pouze uvedla, že s oplechováním střešní konstrukce nesouhlasí. Neuvedla však, v čem se projektant mylí a v čem je projektová dokumentace nedostatečná. Své námitky vůči zpracované projektové dokumentaci tak nijak věcně neodůvodnila a dovolává se tedy přezkoumání projektové dokumentace stavebním úřadem, k čemu však stavební úřad není povinen; shodně uvedl krajský soud v citovaném rozsudku. Ani tato žalobní námitka není důvodná.

5.

37. Další námitky žalobkyně směřují do požární bezpečnosti předmětné stavby. Žalobkyně namítala nezákonnost závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze 17. 4. 2020, kterým bylo přezkoumáno závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Moravskoslezského kraje ze dne 3. 5. 2019, pro rozpor s bodem 3), přílohy 3 k vyhlášce č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb. Má za to, že odečtení délky 20 m, ze kterého vychází uvedená stanoviska, neodpovídá tomuto ustanovení vyhlášky. Neprůjezdná přístupová komunikaci není v rozporu s vyhláškou zakončena smyčkovým objezdem, ani plochou umožňující otáčení vozidla.

38. Dále žalobkyně namítla neprověření splnění podmínek v souvislosti s komínem.

39. Obě tyto námitky jsou podle názoru krajského soudu námitky, jež měly být vzneseny v územním řízení a jejich uplatnění brání koncentrace řízení, jejíž účinky krajský soud podrobně vysvětlil při vypořádání námitky č. 2 (odst. 25 a 26 tohoto rozsudku). Námitky týkající se zakončení příjezdové komunikace a vlivu umístěného komína na okolní stavby nelze podřadit pod ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona, který připouští námitky účastníka řízení „*proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo* (...)“ V územním řízení je podle ust. § 76 odst. 1 stavebního zákona řešeno umístění stavby, včetně napojení stavby na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu a vliv stavby na využití území (viz § 90 odst. 1 písm. b) a c) stavebního zákona), což je předmět, k čemuž námitka příjezdové komunikace a vlivu komína na okolní stavby směřuje. Námitky tak měly být uplatněny v územním řízení a jejich projednání v stavebním řízení není možné.

40. Krajský soud rovněž souhlasí s žalovaným, že žalobkyně neuvedla, jakým způsobem se případná nezákonnost posuzovaného stanoviska dotkne vlastnického práva žalobkyně. Povolením nástavby garáže dochází totiž pouze ke změně stavby, nikoliv ke vzniku stavby nové, když v současné době na uvedeném místě není zřízeno obratiště pro požární techniku.

41. Poslední žalobní námitka se týká nepřezkoumatelnosti vypořádání námitky únikové cesty skrz potenciálně nebezpečný prostor. Podle žalobkyně byly námitky podány včas, stavební úřad se měl jimi zabývat a měl vyžádat dotčený orgán o doplňující závazné stanovisko, neboť se jedná o otázku přesahující odbornost stavebního úřadu.

42. Námitka žalobkyně není důvodná již proto, že žalobkyně neuvedla, jakým způsobem se způsob únikové cesty z předmětné stavby dotkne, resp. vůbec může dotknout jejich veřejných subjektivních práv; taková možnost nevyplývá z žalobních tvrzení ani

implicitně. V podrobnostech na požadavek dotčení práv žalobce jako podmínky jak žalobní legitimace, tak úspěšnosti žaloby soud odkazuje na bod 29 tohoto rozsudku.

43. Krajský soud rovněž souhlasí s žalovaným, který k této žalobní námitce uvedl, že žalobkyně námitku vznesla již 22. 7. 2019, stavební úřad při jejím posouzení požádal o součinnost Hasičský záchranný sbor, který k ní dne 19. 8. 2019 uvedl, že skladování hořlavých látek v přízemní části objektu v souvislosti se vznikem pobytových místností v druhém nadzemním podlaží je v kapitole II požárně bezpečnostního řešení v návaznosti na výpočtovou část přílohy tohoto řešení zohledněno stanovením požárního rizika v souladu s požadavky kapitoly VI ČSN 730802. Podle názoru žalovaného se stavební úřad s námitkou řádně vypořádal, s čímž se krajský soud nic ztotožňuje.

Závěr a náhrada nákladů řízení

44. Vzhledem k tomu, že žádná z žalobních námitek není důvodná, soud žalobu zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
45. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšné žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 5. května 2022

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu